

Teodora Mareș

'frumusețea - un dezavantaj'

La începutul carierei dumneavoastră, acum 13 ani (număr cu noroc!), foarte mulți vă considerau "cea mai și cea mai" (ca să citez "Declarația de dragoste" a regizorului Nicolae Corjos, în care ați debutat)... frumoasă dintre tinerele actrițe din România. Cât a rămas din superba Ioana Popa – personaj care a făcut din dumneavoastră idolul unei întregi generații – și cât a rămas din acea generație? Intre timp, au apărut și alte fete frumoase, tinere... Nu m-am împăcat niciodată cu ideea frumuseții, ba chiar pentru

mine a fost un dezavantaj, pentru că m-a împiedicat să fac anumite roluri. Nu m-am considerat niciodată o femeie frumoasă. Poate că sunt interesantă, dar frumoasă e prea mult spus.

V-ați dorit vreodată să fii în "pielea" alteia?

Uneori aș vrea să fiu "în pielea" unei femei care e și frumoasă, și celebră, și plină de bani; și sunt momente în care toți ne dorim lucrul ăsta.

Există așa ceva?

Da, există: la Hollywood. Dar viața nu ți le oferă pe toate. Cred că trebuie să ajungi la un compromis, fie că e vorba de profesie, de bani, sau... Nu cred că există un om sută la sută fericit și împlinit.

Vă simțiți bine "Acasă"?

Cred că mi-am găsit la această televiziune un "locșor" foarte bun, dar nu știu cât va dura pentru că sunt doar colaboratoare. Oricum, este ceva nou pentru mine și o astfel de muncă îmi aduce multe satisfacții.

Revin la întrebarea cu idolul și generația.

"Idolul" a apărut din ce în ce mai puțin, "generația" ori aleargă după bani, ori muncește foarte mult și vine din ce în ce mai rar la teatru. Filme românești nu prea se fac...

Îmi spuneți odată că asemănarea cu Nathalie Wood vă deranjează. V-ar deranja dacă în tânăra generație ar exista actrițe care să-și dorească să vă semene? Nu m-am gândit niciodată la lucrul ăsta. Poate că mi-ar face plăcere să se spună că cineva seamănă cu mine. Asta ar însemna că nu sunt chiar așa de nevătată în seamă.

V-ați gândit să plecați definitiv din țară? Îmi spuneți, cu ani în urmă, la un festival de teatru de la Costinești, că v-ar tenta

ideea...

Nu! În primul rând, sunt mândră că sunt româncă. Apoi, nu cred că aș putea să mă descurc în altă parte. Și așa mi-a fost greu aici, singură, pentru că n-am primit niciodată "ajutoare" în nimic din tot ce-am făcut. Tot ce am realizat a însemnat muncă cinstită și puțin noroc. Dar n-aș putea să mă duc în altă țară, nu aș avea ce să fac, nu mă pricep la nimic în afara acestei profesii și cu ea nu te poți descurca în altă parte. Nu cred în ideea că poți să faci o carieră în altă țară. Mai mult, nu concep să vorbesc altă limbă, să-mi las mamă, prieteni, să mă rup, ca și cum totul ar muri în jurul meu sau ca și cum eu aș muri. M-am născut în țara asta prăpădită, amărită și aproape necunoscută, dar e mica mea țară, și părțile ei rele, pe care nu vreau să le văd, nu le văd.

Păreți o femeie rece. Sunteți într-adevăr?

Am observat că, de multe ori, îi fac pe oameni să se crispeze și am auzit spunându-se despre mine că sunt rece. Această "răceală" e un soi de carapace sub care îmi ascund timiditatea. Am luptat din greu ca să scap de ea, dar mi-a fost "dată" din naștere.

Cum ați reușit, totuși, să o depășiți?

Am luptat cu mine însămi și m-am "aruncat" acolo unde știam că mi-e cel mai greu. Ca atunci când nu suportai să vezi sânge și, ca să-ți înfrangi oroarea, îți bagi mâinile în el până la coate, ca să depășești acest prag. Eram atât de timidă, încât emoțiile mă paralizau. Am avut foarte mult de suferit din cauza asta. La început, a fost ca un "program" cu mine însămi și, cu încetul, am mai scăpat. Acum nu se mai simte. Se vede doar... răceala!

Ioana Florea

Cătălina Mustață

'Nu cred în egalitate'

Îți cunosc ambiția. Ai mizat pe ea în viață? Pot să spun că am mizat, de când mă știu, pe dorința de a face această meserie și pe consecvența care mă caracterizează. Recunosc că am realizat destul până acum, nu mă pot plânge, dar sunt și lucruri pe care nu le-am făcut.

Spuneai, într-un interviu, că ai ajuns să fii prezentatoare la Televiziunea "Acasă" ca urmare a unei probe în care ai pledat pentru feminism.

Reușita de la "Acasă" mi se pare firească. Nu era vorba de un feminism în sine, ci de ceea ce se cheamă nevoia de pro-

tecție a femeii. Feminismul, în alte părți, are înțelesuri mult mai largi, presupunând, între altele, drepturi egale cu bărbații în toate activitățile. Eu nu cred în această egalitate. Femeia se deosebește de bărbat. E mai gingașă, mai puțin rezistentă la efort. În străinătate, unde tehnica a

ajuns la o asemenea dezvoltare încât e necesar doar să apeși pe buton ca să ridici un buștean, acolo se poate pune problema egalității. La noi, însă, nu. Cred că femeia trebuie menajată și, în același timp, pusă în valoare, pentru că, cel puțin din punctul de vedere al inteligenței, e departe de a fi inferioară bărbatului.

Cum reușești să rămâi echilibrată, sigură pe tine, fără "vicii" ?

Vicii avem toți. Nimeni nu e perfect. Fără să mă compar cu cei din jur, socotesc normal să îmi găsesc echilibrul în funcție de propria personalitate. Fiecare are anumite slăbiciuni și se defulează cum poate. Asta e tot. De fapt, nu e bine să judecăm lucrurile "în mare", "engros", ci în funcție de fiecare om în parte.

Tu ești propriul tău "motor" ?

Câtă vreme gândesc și acționez conform impulsurilor mele, așa mă simt. Îți repet, n-am vrut să fac altceva decât teatru, și

siguranța mea vine, probabil, din conștiința faptului că am ceva de spus, că am ceva de spus pe măsura talentului meu (în privința asta, modestia mi se pare de prisos). De aici îmi vin și siguranța, și optimismul. Dacă mi-ar fi plăcut științele exacte, la ora asta eram, probabil, medic sau conduceam un avion. Nu știu... Matematica nu mi-a plăcut niciodată. Fizica m-a fascinat la un moment dat, fiindcă era legată de ceva palpabil. Am înțeles abia târziu că matematica e, de fapt, poezie: să pleci de la alfabet și imaginația să te poarte către o lume cu desăvârșire abstractă... Trebuie să fie minunat ! De aceea, îi respect foarte mult pe matematicieni, pe informaticieni. "Motorul" meu e credința că pot să fac bine teatru.

Ioana Florea

St teatru

Femeia mării la 40°C

Marea inundă micul ecran...

Sunt peste 40°C și sinestezia e de mare efect, conferind o nouă prospețime unui teleplay mai vechi, datorat (scenariul și regia) azi dispărutei Olimpia Arghir. Consecventă unui program propriu, regizoarea a riscat să-l scoată în *plein-air* și pe lben. Incitată de rigoarea structurii dramaturgice a acestei piese numărând peste 100 de ani, teleasta a elaborat un plan glisant al acțiunilor exterioare – limitat în teatrul "de idei". Teatru "de idei" despre care s-a spus că a anticipat *antiteatrul* timpurilor moderne. De la modernitate la... filmicitate nu este decât un pas pe care televiziunea, uneori, îl face în mod fericit. Lăsând la o parte priza directă defectuoasă și o anume rigiditate a jocului actoricesc (culmea, în decorul construit pe platou !), spectacolul-film își află virtuțile în vizualizarea dimensiunii onirice a textului, a *lbenism*-ului însuși.

Trecutul e mai pregnant decât prezentul, imaginarul mai veridic decât cotidianul. Operatorul Cristian Müller creează o atmosferă concretă în tonuri irizate, care face posibilă coabitarea prozaicului cu poeticul, a naturalismului și simbolismului cu existențialismul. Pentru că, mergând pe unda inspirației scriitorului norvegian, autoarea acestei versiuni TV a înclinat

spre soluțiile kierkegaardiene în dilema: renunțare - înfrângere sau victorie? O dilemă tranșată net, deși începând cu echivocul insinuat de primele scene, când ambiguitatea plutește peste eroi și ambianțe, țesând o tensiune subterană. Profesorul, la o vârstă respectabilă, încă suferă că a fost respins și riscă o hazardată tentativă de a-și corija frustrările. Alexandru Repan surmontează cu eleganță penibilul cererii în căsătorie a adolescenței rebele. Cele două fiice vitrege ale protagonistei trăiesc un pretimpuriu, dar acut sentiment de ratare, Delia Nartea cu o zglobie detașare, Lelia Ciubotaru cu o răzvrătire resemnată. Masculinității ultragiante Virgil Andriescu îi conferă o impetuoasă statură atât în ceața sepia ce-i învâluie corabia, cât și în lumina ireală a aparțiilor de pe chei. De acest bărbat s-a simțit atrasă și, în ciuda voinței sale, de el a rămas atașată peste ani cea poreclită "Femeia mării", urmărită continuu de spectrul străinului, devenit un fel de strigoi existând aievea. George Alexandru schițează plauzibil aspirațiile și idealurile iluzorii ale tânărului tuberculos ce se visează artist.

Dezorientat, soțul – în interpretarea sensibilă a lui Virgil Ogășanu – e marcat profund de eșecul celui de al doilea mariaj, o

căsnicie neconsumată, înghețată în momentul tragic al dispariției unui fiu cu paternitate incertă, evocat la vreme de criză de o ființă care și-a ratat vocația și de mamă, și de soție. Taina unei vechi iubiri și pericolul unei nebulii ereditare configurează exaltarea extatică a celei ce dintotdeauna a tânjit să evadeze: din turnul farului, din incertitudinea unei relații mai mult sau mai puțin pasagere, din conveniențele sociale. Pentru Valeria Seciu nu se putea rol mai potrivit decât această Ellida, măcinată de un zbucium interior pe care-l lasă să transpară în delicate nuanțe emoționale, în grația gesturilor vag abulice, în expresia feței de un farmec fanat, a ochilor ce-i trădează frica. O disperare latentă de care nu poate să scape decât în condiții de deplină libertate. Alunecând enigmatic, misterioasă, cu o senzuală voluptate, protagonista face să vibreze nu doar amintirile eroinei, ci și pe cele ale spectatorului care își aduce aminte că acum 25 de ani Valeria Seciu și Virgil Ogășanu au mai format un cuplu, la Teatrul "Bulandra", în **Noile suferințe ale tânărului W** de Ulrich Plenzdorf. (un alt spectacol memorabil al regizoarei Olimpia Arghir).

Irina Coroiu